

Als een herder ging Tjerk Bottema door het leven, voortvarend in dien lust tot het oplossen van technische problemen. Men vond hem even naarstig aan het lospeuteren en weer ineenschroeven van een motorrijwiel als toegewijd bij het componeeren van doeken of platen. Eer dan schilder mocht hij graphicus heeten, zijn uitdrukkingsvermogen realiseerde zich eer dan in kleuren in lijnen. Het jaren volgehouden elke week één of meer caricaturen maken was hem een sport, althans een ontspanning; als grondstof had hij zich een schrift vol beeltenissen volgeplakt.

Tjerk Bottema, Twee lezeressen

Het kon lijken, dat die voorbereidselen hem meer genot verschaften dan het ontwerpen zelf. In de regelmaat bij alle ongewisheid van deze productie rustte hij van anderen het lange geduld eischenden arbeid uit. Kinderlijk werd weer de voldoening, waarmee hij erop terugkeek, bladerend in dikke jaargangen. Boven boertige grappigheid kwamen de meeste niet uit, navrant wilden ze niet zijn. Het is moeilijk zich bepaalde te herinneren. En wie zijn knieën opnieuw met de grafkelders van die platen belast zag hield zich voor, dat hij daarin tegenwicht zocht op de voorliefde, die naar zijn schilderijen en ander zwart-en-wit uitging.

Van reizen heeft hij vele gravuren meegebracht, hij was een groot reiziger voor het aangezicht der muzen. Zijn reizen was het verzamelen van meest vizueele herinneringen. Ook in die verre en moeilijke verplaatsingen ontsnapte hij aan de wetten der confectie. Het was hem niet gegeven zich in de koortsen van slaap-, salon- en eetwagens te vermeien, hij zwierf met motor en kampeertent; ook in dit opzicht verkoos hij met de aarde en